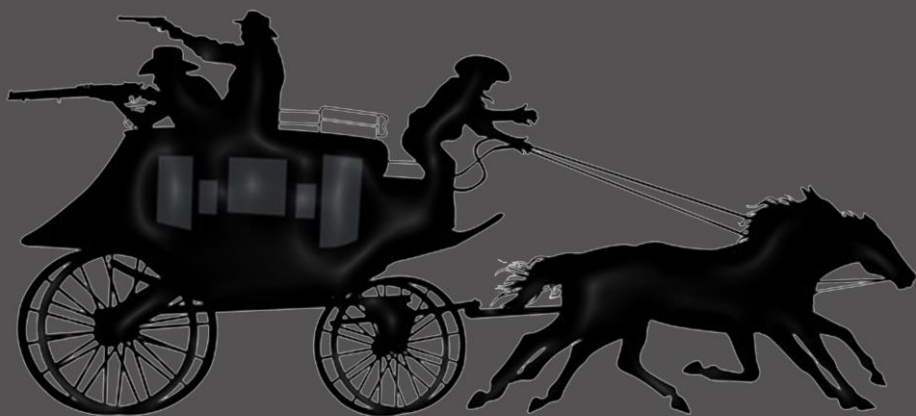


# DIE BUITER EN SY BENDE



Gerrie Radlof

# **DIE BUITER EN SY BENDE**

*deur*

**GERRIE RADLOF**

*Uitgegee deur:*

**SKATKIS BOEKE - UITGEWERS**

Strand Mews

Strand

2021

## **Die Buiter Reeks Verhale**

Die voorbladskets is 'n nuwe ontwerpte voorblad, spesiaal geskep om by die Buiter reeks se tema te pas.

Hierdie boek is die eerste uitgawe in e-boek formaat.

Kopiereg op hierdie verhaal is voorbehou en dit mag nie in die geheel of gedeeltelik herdruk word of versprei word sonder die nodige skriftelike toestemming van die uitgewer nie. Herdruk sluit in geen vorm van elektroniese of meganiese vorm, bv. deur middel van e-boeke, fotokopiëring, skryf, bandopname of deur enige ander manier vir inligtingsbewing of ontsluiting. Al die karakters en gebeure in hierdie verhaal is denkbeeldig en het geen betrekking op enige persone, lewendig of dood nie.

**DIE BUITER EN SY BENDE**  
deur Gerrie Radlof

ISBN 978-1-928498-73-5

Uitgegee deur:  
Skatkis Boeke - Uitgewers, Strand Mews, Strand 7140  
Suid-Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2021)  
Boek geredigeer deur Pieter Haasbroek  
Aanlyn winkel: <https://panther-ebooks.com>  
Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

## OPSOMMING

Lees gerus die opwindende verhale van 'n man wat 'n merkwaardige dubbele lewe gelei het. Hy word die Buiten genoem. Mense sien hom as die rykste edelman aan die Kaap, die oënskynlik ledige en verveelde graaf Jean de Moreaux. Daar is ook die mooi Rossouw-susters, Jacques, Pierre, Phillip en sy getroue staatmaker, Andre. Hierdie paar getroue vriende wat sy identiteit ken en hom nooit sal verrai nie, ken hom as 'n onverskrokke waaghals wat 'n onuitblusbare regverdigheidsin het. Die publiek sien die geheimsinnige Buiten as 'n hoflike, adellike en kleurrike nagtelike ruiter. Hy is galant en word gevrees deur skurke. Tussen die hoë adellike kringe word hy hoog geag weens sy geld en status.

In die nagtelike ure kom die Buiten uit die skaduwees. Dan het hy 'n swart gewaad en masker oor sy gesig. Op die rug van 'n swart trippelende hings is hy gewapen met 'n swaard in sy hand, 'n vlymskerp rapier in die skede van sy saalsak en met sy twee pistole gereed in sy lyfband, is hy reg om enige gevaar aan te durf. As jy mooi kyk sal jy teen die hange van Leeuwberg 'n perd rats tussen bosse en struik deur sien vleg en soms meer as een, as die Buiten en sy bende uit is op jag. Hulle word nie gehoor nie en laat hulle ook nie keer nie. Die Buiten is sonder uitsondering op die toneel wanneer onreg gepleeg word en geen booswig ontsnap aan sy waaghalsige metodes van vergelding nie. Soos 'n moderne Robin Hood beroof hy die oorryk, ydele hoëlui om aan die armes uit te deel of hulle bende gaan herstel onregte wat gepleeg is teenoor minderbevoorregtes.

Dit is die era waar die klap van flitsende swaarde, pistoolskote en die donderende hoewe van talle perde in die nag gereeld gehoor kan word. Waar die gemeenheid en woordelose wreedheid van skurke met hul pofmoue en fluweel kniebroeke gesien kan word. Dit is die tydperk waar die aristokrasie heers en doen net wat hulle wil, tog kom hulle uiterlik voor as galante, buigende here van die Kaap. Wie egter verdruk of veronreg word deur die aristokrasie, moet gehelp word, maak nie saak hoeveel slotte, soldate of klipmure daar in die Buiten se pad is nie. Saam met sy vriende sluip hulle gereeld diep in die nag deur donker gangetjies, uitoorlê en oorrompel saam wagt en stuur hulle selfs die

ewigheid in, as die noodlot dit so beslis. Hulle nagtelike ritte is altyd vol opwindende aksie, avontuur en vele gevare en nie lank nie dan spat die vonke behoorlik.

In hierdie derde Buiters verhaal reeks, word die Buiters opgemerk in die donker strate van Kaapstad en die rede vir sy koms is nie moeilik om te raai nie. Dit is weens die ontevredenheid onder die burgers oor die wawragte geskenke waarmee die goewerneur die plunderende stamhoofde langs die Oosgrens wil paai. Die Buiters skaar hom aan die kant van die koloniste teen die goewerneur. Hy dring deur tot in die aaklige donker gat in die Kasteel, om sy getroue bediende van die pynbank te gaan red, maar gaan hy betyds opdaag?

## UITTREKSEL

'n Paar oomblikke later bars die eerste geweerskote los. Die klompie wagte voor die poort beweeg in daardie rigting, maar dan roep een uit dat hulle nie hul poste mag verlaat nie. Hulle keer weer terug.

Kort na die eerste geweerskote bars 'n groot kabaal aan die binnekant van die Kasteel los. Mense en soldate skreeu vir mekaar en dan weerklink voetstappe van manne wat vinnig deur die poort nader kom. Dit is Grattan met Krause kort op sy hakke wat te voorskyn kom. Hy kyk in die rigting van die waens en roep dan na 'n klomp van die binneste wagte om hulle te volg. Grattan draai hom om en skree oor sy skouer.

“Julle wagte hier voor, as enige van die inwoners van die Kasteel wil uitkom, keer hulle, want dit mag gevaarlik word hier buite!”

Dan hardloop hulle vorentoe om die posisie by die waens waar te neem. Jean draai hom na Jacques en fluister sag.

“Hierdie D'Southy lyk nie te onnosel nie,” sê hy, “maar die arme man sal vanaand nog heelwat lesse moet leer.

## INHOUD

### Hoofstukke

Hoofstuk 1.....	Bladsy 8
Hoofstuk 2.....	Bladsy 19
Hoofstuk 3.....	Bladsy 35
Hoofstuk 4.....	Bladsy 49
Hoofstuk 5.....	Bladsy 57
Hoofstuk 6.....	Bladsy 74
Hoofstuk 7.....	Bladsy 83
Hoofstuk 8.....	Bladsy 93
Hoofstuk 9.....	Bladsy 99
Hoofstuk 10.....	Bladsy 109
Hoofstuk 11.....	Bladsy 127
Hoofstuk 12.....	Bladsy 143
Hoofstuk 13.....	Bladsy 155

# DIE BUTTER EN SY BENDE

## Hoofstuk 1

Dit is laat in die jaar 1834. Die Southern Swane is reeds twee maande gelede uit Engeland weg en in die flou strale van die dalende son lyk dit nou asof hy stil op die water lê en wieg, nie ver van die kus van die Kaap die Goeie hoop nie. Trouens, die buitelyne van Tafelberg is reeds sigbaar deur die dynserigheid op die see. Maar rondom die skip protesteer die see met klein skuimbekbranders teen die wind en die swaar maste buig amper onder die las van die sierlike, witgebolde seile. Kreunend beweeg die vaartuig vorentoe, maar dit hou tred met die beweging van die golwe sodat die meisie langs die kantreling die indruk kry dat hulle op 'n die uitgestrekte watervlak vasgeanker lê.

Sylvia D'Southy se oë is dromerig op die pragtige toneel voor haar gerig. Sy is skaars bewus van die beweging van die groot skip en van die sagte wind wat met haar goue, glansende hare speel. Haar blou oë weerkaats die blou van die see en die lug en haar fyn, adellike gelaatstrekke is bloesend van die gesonde buitelug waarin sy die afgelope twee maande geleef het. In haar gedagtes versonke, aanskou sy die naderende dynserigheid waarin haar nuwe tuiste lê.

Voetstappe agter haar onderbreek haar gedagtegang. Sy herken hulle dadelik, want sy het reeds menige aangename uurtjies aanboord in die geselskap van Edward Hastings deurgebring. Daar is net drie passasiers op die swaar gelaaide vragskip en hulle was dus meesal op mekaar se geselskap aangewys. Sy en haar broer, kaptein Marcus D'Southy, hou albei van die ryk jong kêrel en was dus baie bly om hom as medereisiger te hê.

Sy kyk oor haar skouer en glimlag vriendelik. Hastings kom langs haar staan en laat rus sy hande op die reling, onderwyl hy 'n oomblik ook na die dowwe lyne van die "tafelblad" en Leeuwberg kyk. Dan wend hy hom tot haar en glimlag in haar oë.

"En toe, Sylvia," vra hy met sy welluidende, diep stem, "voel jy al opgewonde?"

Sy antwoord hom nie dadelik nie. Weereens voel sy daardie aangename gloed deur haar gaan terwyl sy in sy donkerbruin oë kyk. Sy is bewus van sy swart hare en songebruinde gelaatstrekke, sy effens hoë



wangbene wat 'n byna Oosterse trek aan sy oë verleen en sy neus wat prominent bo sy dun, ferm lippe uitstaan. Sy breë skouers trek bokant sy dun middellyf uit, maar hulle skep nie die indruk van forse krag nie. Dit is asof hulle gemaklik op sy liggaam rus, met net 'n geringe aanduiding van die spierkrag wat in hulle opgesluit lê.

Sy aantrekkingskrag vir haar skuil in daardie half versteekte manlikheid wat deur sy hele houding weerspieël word. Sy word nou ook weer opnuut bewus van die geheimsinnigheid wat daar altyd in sy oë skuil. Dit kom haar voor asof 'n mens maar altyd net 'n klein deeltjie van hierdie man se gedagtes en gevoelens sal kan peil. Jou kennis van hom sal end-uit egter maar oppervlakkig bly.

Eindelik antwoord sy dromerig.

“Natuurlik voel ek opgewonde, Edward. Hoe dan anders as 'n mens feitlik halfpad om die wêreld moes reis om jou nuwe tuiste te bereik?”

“Dit sal nie vir altyd wees nie,” troos hy haar. “Nadat Marcus hom in die kolonie onderskei het, sal julle na jul ouerhuis kan terugkeer en daar sal hy natuurlik gou bevordering kry.”

“Ons het nie meer 'n ouerhuis nie, Edward,” sê sy sag.

“Ek is jammer, Sylvia.” Daar is wel 'n klank van berou in sy stem, maar soos altyd, is dit asof daar geen gevoel met die woorde saam gaan nie. En juis dit is wat hom vir haar so interessant maak. Sy weet nooit wat binne in hom aangaan nie.

“Ek vergeet soms dat jul ouers nie meer daar is nie.”

“Dit maak nie saak nie,” antwoord sy meer opgewek. “Ons is al daaraan gewoond.”

“En waar Marcus gaan, gaan jy?” voeg hy laggend by.

“Hy is al wat ek het,” sê sy sag. “Dit was nie swaar om aan my vriende en familie totsiens te sê toe hy die aanstelling as kaptein van die Kaapse garnisoen gekry het nie. Ek het trouens sonder 'n oomblik se aarseling besluit om saam met hom die vreemde in te gaan. Dit sal aanvanklik miskien maar moeilik gaan, maar solank ons bymekaar is, is ek gelukkig.”

“Ek sal darem ook daar wees.” Hy kyk in haar oë en vir 'n sekonde kan hy die flitsende gevoelens in hulle sien. Dan kyk sy af om die ligte blos op haar wange te verberg.

Hy kyk dadelik weg en lag opgewek om haar 'n kans te gee om haar

verleentheid te bowe te kom.

“In elk geval,” roep hy uit, “die reis is darem eindelijk verby, nè! Ons sal môre vroeg aan land kan gaan.”

Van die voorstewe af kom die kaptein van die skip aangestap. Hy sien hulle teen die reling staan en sluit hom by hulle aan.

“Juffrou D’Southy. Mnr. Hastings.” Hy knik beleef en groet hulle oudergewoonte op sy half formele manier. Hulle beantwoord sy groet en hy vervolg.

“Nou het ek julle darem uiteindelijk digby jul bestemming, alhoewel dit ’n bietjie langer geduur het as wat ek verwag het.”

“Dit was tog nie u skuld nie, kaptein Wycliffe,” werp Hastings teë.

“Soos dit vir my gelyk het, het ons deur minstens tien windstilte gebiede gevaar.”

Die kaptein lag.

“Hoe dit ook al sy, nou is ek haastig! Met hierdie wind sal ek vinnig kan vorder, dis te sê, as dit volhou. Ons sal ongelukkig nie vanaand al aan land kan gaan nie, maar ek sal u môreoggend vroeg aan wal sit en dan kort na die middag weer vertrek. Ek het nie eintlik sake om aan die Kaap te verrig nie en het buitendien nog genoegsame voorrade aan boord.”

Hy kyk terug na die noorde van waar die windjie kom en dan na die weste waar die son reeds weggesak het.

“Maar kom, laat ons ’n laaste kelkie wyn saam klink voordat ons gaan eet.”

In die gang wat na die kaptein se kwartiere lei, sluit die jong leëroffisier, Marcus D’Southy, hom by hulle aan. Hy is netjies geklee in die volle uniform van die Britse Koloniale magte. Die met goud geborduurde klossies op die skouers van sy rooi baadjie, steek helder af teen sy blonde hare. Hy het dieselfde fyn gelaatstrekke van sy suster, maar sy breë ken getuig van vasberadenheid en wilskrag. Hy is nietemin onbewus van sy aantreklikheid, maar sy hele houding getuig van trots op die hoë rang wat hy op so ’n jeugdige ouderdom reeds bereik het. Hy is des te meer trots op sy snelle bevordering, omdat hy weet dat sy adellike afkoms daar niks mee te doen gehad het nie.

’n Rukkie later sit die vier in die kaptein se ruim kajuit. Op die sagte bank wat reg onder die lang venster staan, sit Marcus en sy suster langs

mekaar. Regs van hulle, in 'n leuningstoel, sit Edward Hastings en agter sy lessenaar, kaptein Wycliffe. Voor hom op 'n groot skinkbord staan 'n paar bottels wyn en vier kelkies.

Nadat Wycliffe elkeen 'n kelkie aangebied het, hou hy sy eie omhoog. "Ek drink op die aangename reis wat ons saam deurgemaak het en op die toekoms."

Hulle ledig hul kelkies en kaptein Wycliffe vervolg.

"Gewoonlik is my reise na die ooste maar eentonig, soms selfs vervelig, en ek was dus bly toe u my versoek het om u saam te neem."

"Die noodlot smee soms onverwagte vriendskappe," filosofeer D'Southy.

"Ja, en môre sal u seker u pligte by die Kasteel aanvaar, kaptein D'Southy, maar u, mnr. Hastings, vir u lê daar 'n onbekende tydperk voor."

"Ja kaptein." Edward Hastings laat sy kop 'n oomblik sak. "Ek is bang om aan die toekoms te dink. My broer het so totaal verdwyn dat ek maar net kan hoop dat hy nog hier iewers in die Kaap se kolonie is. Dis nou byna twee jaar gelede dat ek laas van hom gehoor het. In elk geval, ek voel dit my plig om na hom te soek."

"Miskien kan kaptein D'Southy u nog hulp verleen. Hy sal immers heelwat invloed hê en in die posisie wees om u met die soektog by te staan."

Hy staan op om weer die kelkies vol te skink. D'Southy wag totdat hy gaan sit het en dan, onderwyl hy na die rooi vonkelende vloeistof in sy glas kyk, sê hy nadenkend.

"Ek sal natuurlik alles in my vermoë doen om jou te help, Edward, maar ek voel tog 'n bietjie skrikkerig vir die verantwoordelikheid wat vir my wag. Soos ek verstaan is daar in die jong kolonie baie oproerigheid. Die stamme in die ooste val die blankes gedurig lastig en roof en plunder na hartelus. Na wat ek in Londen verneem het, is dit grotendeels die skuld van die grensboere self, maar ek behou my oordeel totdat ek eers eerstehandse inligting verkry het. Verder verstaan ek dat ook die boere in die Westelike Provinsie baie ontevrede is, daar word glo kort-kort teen die regering betoog. In alle geval, ek het so lekker uitgerus gedurende hierdie reis dat ek lus voel vir 'n bietjie harde werk."

"Ja kaptein D'Southy," voeg kaptein Wycliffe by, "ek beny jou nie jou

posisie nie, maar,” hy lag effens, “ek dink darem dat jy miskien ’n bietjie hulp van ander oorde sal kry.”

“Wat bedoel u kaptein?” vra Sylvia onmiddellik.

“Ek is eintlik nou ’n bietjie sarkasties. Ek verwys na daardie geheimsinnige kapenaar, die Buiten.” Hy bly stil en kyk na die vraende uitdrukkings op sy gaste se gesigte.

“Die Buiten?” vra Sylvia. “Dit klink amper na ’n soort seerower.”

“Wel, nie eintlik ’n seerower nie, maar ’n struikrower.”

“Maar kaptein,” sê Marcus, “u praat amper asof hierdie man ’n gevestigde inwoner van die kolonie is. As struikrower behoort hy tog seker al lankal agter slot en grendel te gewees het!”

Kaptein Wycliffe lag opgewek.

“Kaptein D’Southy, ek moet u vooraf sê dat ek nie veel van die saak weet nie. Ek bly dikwels ’n paar dae aan die Kaap oor, op weg na die ooste en dit is dan dat ek die stories hoor. Myns insiens, en ek grond my mening op die van mense wat hulle nie aan gerugte steur nie, is die Buiten bloot ’n legende. Sodra daar egter ’n rowery aan die Kaap plaasvind, is daar altyd ’n klomp mense wat hierdie geheimsinnige naam in die saak wil insleep.”

Sylvia D’Southy se nuuskierigheid is nou terdeë gaande gemaak. Sy kyk opgewonde na die kaptein.

“U vertel ons nie alles nie!” roep sy uit. “’n Legende sal tog vergeet word tensy dit op die een of ander wyse aan die lewe gehou word?”

“Heeltemal reg, juffrou D’Southy. In hierdie geval word dit egter aan die lewe gehou bloot deur oorvertelling en soos ek u reeds gesê het, deur die feit dat as daar af en toe misdade gepleeg word wat nie opgelos kan word nie, hulle aan hierdie legendariese figuur toegeskryf word.

“Ek het die saak juis aangeroeer omdat daar ’n tyd gelede weer so ’n voorval was. Dit staan nogal in verband met die ontslag van die vorige garnisoen-kaptein en het dus onregstreeks daartoe gelei dat u broer nou die betrekking gekry het.”

“Maar dan moet u ons daarvan vertel,” dring Sylvia aan.

Voor kaptein Wycliffe egter kan antwoord, val Edward Hastings hulle in die rede. Al drie kyk verbaas na hom, want hulle bespeur onmiddellik die intense spanning in sy stem. Hulle merk ook nou eers dat sy hande krampagtig aan die leunings van die stoel vasklou en dat sy gesig

spierwit is.

“U verwerp dus heeltemal die moontlikheid dat die Buiten nog bestaan?” sê-vra hy stadig.

Kaptein Wycliffe antwoord nie dadelik nie, maar kyk stip na die jong man.

“Indien u miskien die verdwyning van u broer met hierdie...” Voor hy sy sin kan voltooi, val Sylvia hom in die rede.

“Edward!” roep sy uit. “Jy dink tog seker nie dat jou broer ’n struikrower aan die Kaap geword het nie?”

Edward Hastings probeer haar woorde weglag, maar dit is duidelik dat hy nog nie sy gevoelens ten volle onder beheer het nie. Die kaptein vervolg.

“Ek kan u verseker, mnr. Hastings, dat daar geen moontlikheid bestaan dat u broer, wie se doen en late tot twee jaar gelede nog aan u bekend was, enige verbintenis met hierdie man kan hê nie. Die Buiten is ’n Fransman, of liever, hy was ’n Fransman en sy strooptogte is ’n hele paar jaar gelede reeds beëindig. Volgens oorlewering was die Buiten ’n edelman wat uit sy land verdryf is as gevolg van wangedrag. Hy het hom toe in die kolonie kom vestig waar hy uit diefstal ’n bestaan gemaak het. Sy eie neef, die graaf De Moreaux, het hom hierheen gevolg en doodgemaak.”

Dit lyk asof Hastings sy selfbeheersing nou heeltemal herwin het en asof hy die verduideliking aanvaar.

“En hierdie graaf De Moreaux” vra hy asof terloops, “is hy nog in die Kaap?”

“O ja,” antwoord kaptein Wycliffe. “Hy is ’n man van aansien en een van die goewerneur se intiemste vriende. Hy is verloof aan ’n jong Kaapse dame wat,” en kaptein Wycliffe glimlag verontskuldigend in Sylvia se rigting, “soos ek verstaan, ’n wonderskone meisie is. Blykbaar is hy van plan om hom permanent aan die Kaap te vestig.”

“Maar kaptein Wycliffe,” val Marcus D’Southy weer in, “as hierdie rower dan so lank gelede reeds gedood is, hoekom het u hom dan netnou met my aanstelling aan die Kaap verbind?”

Kaptein Wycliffe haal sy skouers op en vul weer hul kelkies.

“Soos ek u reeds gesê het, kaptein D’Southy, kan ’n mens nie veel waarde heg aan al die stories aangaande die sogenaamde Buiten nie.

Onlangs was daar egter 'n bietjie ontevredenheid onder die boere en toe het 'n swart geklede ruiter meteens snags verskyn en hom op allerhande maniere die kampvegter vir die kasting onderdrukte boere gemaak. Die kaptein van die garnisoen was toe 'n sekere Otto Mehrens. Hy was beroemd daarvoor dat niemand hom nog ooit kon uitoorlê nie, maar hy moes druiptert uit die Kaap vertrek omdat die een man hom so vir die gek gehou het, dat hy soos 'n onervare snuiter voorgekom het. Hierdie man was natuurlik die swart geklede ruiter Onmiddellik het die liggelowige Kapenaars toe weer begin terug dink aan die Buiten wat hom destyds in dieselfde mondering geklee het.

“In elk geval, Mehrens het met die hulp van 'n sekere jong man, Percival Philip, 'n neef van die bekende dr. Philip wat ook destyds hier in die Kaap was, probeer om hierdie nagvalk te vang. Hulle het egter nie daarin geslaag nie. Philip is gedood en Mehrens is ontslaan. Sedertdien het die Buiten nog nie weer sy verskyning gemaak nie. Die meeste regdenkende mense se mening is dat die een of ander jong boer maar net die legende laat herleef het om die boere sodoende moed in te boesem. Nadat hulle hul doel bereik het, het hy toe weer sy streke laat staan.”

“Wel,” sê Marcus D'Southy, nadat hy 'n slukkie wyn geneem het, “ons sal seker genoeg van hierdie soort storie in die Kaap hoor.”

“Maar ek vind dit uiters interessant!” roep Sylvia uit. “En ek wil nog meer weet. Hoe het hierdie legende nou eintlik ontstaan?”

Die drie mans lag toegewend en alhoewel Edward Hastings nog effens ongemaklik voorkom, lyk dit of hy ook graag meer van hierdie geheimsinnige ruiter te hore wil kom.

“Juffrou D'Southy,” begin die kaptein, “ek het u reeds verskeie male gesê dat ek nie veel van die saak af weet nie. Die Buiten het bekendheid verwerf as 'n struikrower, maar daar was baie mense wat gesê het dat hy net van die rykes en regeringsbeamptes steel en sy buit dan mildelik aan die armes en onderdruktes uitdeel. Dit is eintlik as gevolg daarvan dat die hele legende ontstaan het en dat die mense nog steeds van hom praat. Of hy egter werklik as 'n held beskou kan word en of hy bloot 'n gewone dief was, weet ek nie.”

“Dit klink romanties,” sug Sylvia en kyk verontskuldigend onderlangs na Edward Hastings. Sy kan haar nuuskierigheid egter glad nie bedwing

nie en versoek die kaptein dus om meer te vertel.

Die gesprek word deur 'n klop aan die deur onderbreek. 'n Oomblik later tree die stuurman na binne. Hy salueer.

“Ja Jennings?” vra kaptein Wycliffe.

“Die wind word sterker, kaptein. Ek dink ons kan 'n storm verwag.”

Wycliffe antwoord nie dadelik nie. Dan wuif hy met sy hand.

“Dankie Jennings,” sê hy en sodra die stuurman weer uitgegaan het, wend hy hom tot sy gaste. “Ons sal oor 'n uur of wat in Tafelbaai wees. Soos ek u reeds gesê het, was dit my plan om môre by die Kasteel aan te doen, maar ek wonder of ek nou nie maar liever vannag al moet voortgaan nie.”

Sy drie passasiers kyk verbaas na hom. Hastings is die eerste wat die strekking van die kaptein se woorde snap.

“U bedoel dat u ons vanaand aan wal wil sit en dan van hierdie wind wil gebruik maak om so gou moontlik om Kaappunt te kom?”

“Heeltemal reg. Dit is nie juis nodig dat ek in die Kaap hoef aan te gaan nie. Bowendien, as ek vannag in Tafelbaai anker gooi en die storm breek los, gaan ek dit ontgeld, veral aangesien die wind van die noordekant af kom.”

“Maar dit skep geen probleem nie,” werp Marcus D'Southy tussenbeide. “Solank u ons net aan wal sit, sal dit ons heeltemal pas.”

Die kaptein bedank hom vir sy inskiklikheid en gaan dan voort.

“Dan sal ek u aanraai om onmiddellik 'n ete gereed te maak om aan land te gaan.” Hy staan op. “As u my sal verskoon, gaan ek net gou bevele uitdeel. Sodra ek terugkom, kan ons met die maaltyd begin.”

Ongeveer tienuur die aand staan die drie passasiers by die kantreling. Die kaptein steek sy hand uit en groet die twee jong mans. Daarna buig hy galant oor die hand van die jong dame. Hy oorhandig 'n pakkie aan kaptein D'Southy.

“Ek sal bly wees as u hierdie pakkie aan die goewerneur kan besorg. Daar is 'n paar briewe in asook die gewone verslae wat ons opstel in verband met skepe wat ons verbygaan en dergelike sake.”

Hulle belowe om dit te doen en nadat hulle hom weereens bedank het vir sy vriendelikheid tydens die reis, maak hulle aanstaltes om die skip te verlaat.

Die see is reeds heelwat onstuimiger as die middag en hulle word versigtig deur die stuurman en 'n paar van die bemanning gehelp om van die touleer af in die skuit wat langs die skip op en af beweeg, te klim. 'n Oomblik later is almal veilig binne en die matrose stoot die klein bootjie van die skip se kant af weg.

Sylvia en Marcus sit langs mekaar met hul gesigte na die land gekeer. Sy steek haar hand na hom uit en hy hou dit styf in syne vas. Van kleins af was sy gewoond om in alles op hom staat te maak en hy het dit as sy plig aanvaar om haar te beskerm. Voor hulle kan hulle nou al enkele huise se ligte van die Kaap sien en by albei is daar die opgewonde afwagting van mense wat 'n onbekende bestemming nader.

Die matrose roei sterk en die deinende branders stoot die skuit vinnig vorentoe. 'n Kwartier later voel hulle hoe die skuit hoër gelig word en volgens die geruis om hulle, besef hulle dat hulle reeds by die kus is. Die nag is stikdonker en selfs die buitelyne van die berge kan nie onderskei word nie. 'n Oomblik later sien hulle die donker vorms van skuite voor hulle en dan skuur die boot teen 'n houtkaai aan. Die matrose spring op en gryp die kante van die kaai vas om die skuit stil te hou. Die drie passasiers klim uit en hul bagasie word afgelaai. Die stuurman Jennings, vra of hy hulle verder behulpsaam kan wees, maar dit is duidelik dat hy haastig is om by die skip terug te kom.

“Ek dink nie dit is nodig nie, Jennings,” antwoord D'Southy beleef. “Ons is jou reeds baie dank verskuldig vir jou hulp.”

“Dis baie gaaf van u, kaptein,” sê Jennings verlig en gaan dan voort. “Ek sal u aanraai om met die kaai op te loop. Dit sal u voer tot in 'n straat wat na 'n herberg toe lei. Dit is daar by die eerste ligte wat u sien. U sal daar wel iemand kry om u met die koffers te help.”

Hulle bedank hom weer en die volgende oomblik staan die drie reisigers alleen in die donker nag. Agter hulle kan hulle die roeispans van die skuit hoor kreun. Voor hulle is die Kaap, feitlik geheel en al in donker gehul.

“Wel,” sê Mehrens, “een van ons sal seker maar hier moet bly om na die bagasie te kyk. Ek stel voor dat Sylvia en ek aanstap, dan kan jy solank hier wag...”

“'n Goeie plan, maar ek dink nie dat dit nodig sal wees nie.” Daar is meteens 'n harde klank in Edward Hastings se stem. Broer en suster



draai albei verbaas om en staar dan verslae na die pistool in Hastings se hand. Hulle is net naby genoeg aan mekaar om hom duidelik te kan sien. Met 'n uitroep tree Sylvia nader aan haar broer en strek instinktief haar hand uit om syne te neem. Marcus het reeds vorentoe gestaan om hom tussen Edward en Sylvia te plaas.

“Staan waar julle is!” roep Hastings bars uit. Enige sweem van beskaafdheid en vriendelikheid het nou uit sy stem verdwyn.

Totaal oorbluf steek hulle in hul spore vas. Dan lag Marcus D'Southy.

“Edward,” sê hy lighartig, “as jy 'n grap probeer maak...”

Hy aarsel. Hy wou met Hastings praat, want hy kan nog nie begryp hoe hierdie man, wat twee maande lank saam met hulle op die skip was, so skielik kon verander het nie. Hulle weet wel niks van Hastings se verlede nie behalwe wat hy hulle self vertel het, maar die man het hom tot dusver soos 'n ware heer gedra. Wat sy woorde egter op sy lippe laat stuit, is die skielike beweging van die pistool in die rigting van Sylvia. Hy besef nou dat Hastings ernstig is en dat hy Sylvia sal gebruik om hom, Marcus, in toom te hou.

“Ek maak nie 'n grap nie.” Hastings se stem is nou bedaard, maar daar is 'n kilheid in wat 'n siddering deur die meisie laat gaan. Sy kry die indruk van 'n koudbloedige slang wat sy prooi vasgekeer het...

“Ek is ook nie van plan om my tyd hier op die kaai te verspeel nie. Julle sal albei eenvoudig na my moet luister en ek waarsku julle dat die kleinste aanduiding van verset, ek julle die ewigheid sal instuur. Draai jou rug, D'Southy.” Die bevel is kortaf en duld geen getalm nie.

In die donkerte kan die rooi gloed van woede en magteloosheid op Marcus D'Southy se gesig nie gesien word nie. Hy probeer egter sy humeur bedwing, want hy weet dat dit hom nie nou sal baat om hom te verset nie. Hy haal sy skouers op en draai om.

“Ek gaan die pistool wat jy in jou sak het, verwyder,” sê Hastings agter hom, “en ek waarsku jou dat myne op jou suster gerig is.”

Hy tree vorentoe en trek die wapen uit D'Southy se sak. 'n Oomblik later spat die water soos dit in die see plons.

“En nou stap julle voor my uit,” gebied Hastings. “Sodra ons in die lig kom, sal ek langs jou suster stap met my pistool in my sak en ek waarsku jou om geen poging aan te wend om te ontsnap nie. Julle praat ook nie 'n woord met mekaar nie. Stap nou.”

Net 'n oomblik aarsel Marcus D'Southy nog, maar dan strek hy gelate sy hand na Sylvia uit.

“Laat los haar en bly weg van mekaar. Julle stap minstens twee tree van mekaar af!”

Nog eens haal D'Southy sy skouers op. Dan begin hy stap.

Edward Hastings bly 'n tree of wat agter hulle en die drie stap vinnig aan. Na hulle om die eerste straathoek is, sien hulle die uithangbord van die Old Coast Inn.

## Hoofstuk 2

Die straat is verlate. Hoër op rammel 'n koets verby en uit die kroeg van die herberg kan hulle stemme hoor.

“Stap na die voordeur,” beveel Hastings. “Ek sal al die praatwerk doen.”

Hy volg hulle na binne. Hulle bevind hul in 'n klein voorportaal met 'n venster in die een binnemuur. Hastings klop daaraan en 'n ou vrou kom te voorskyn. Sy brom binnensmonds en lyk ontevrede oor die steuring, maar toe sy die ryk geklede besoekers sien, glimlag sy meteens oorvriendelik en buig beleef.

Voordat die vrou kan praat,” sê Hastings ongeduldig.

“Ons wil graag vannag hier vertoef. Ons sal twee kamers nodig hê en ook iemand om ons bagasie op die kaai te gaan haal.”

“Seker meneer, alte seker,” antwoord die ou vrou. Sy klap met haar hande en 'n bediende kom in die gang af gehardloop. Sy beveel hom om dadelik die kamers gereed te kry. Dan draai sy haar weer na die drie vreemdelinge.

“U het miskien ver gereis en is u dus honger?”

“Ons is nie honger nie en wil graag dadelik na ons kamers toe gaan, en... aangesien my vriend môreoggend vroeg vertrek, sal ek vooruit betaal vir ons losies. Ek en my suster sal tot môreoggend na ontbyt hier bly.”

D'Southy en sy suster kyk albei vinnig na Hastings toe hy na Sylvia verwys as sy suster. Hulle het reeds alle hoop laat vaar om te probeer verstaan wat sy plan met hulle is, maar hierdie verwikkeling bring 'n blik van vrees in die jong meisie se oë.

Edward Hastings is bewus daarvan en hy gee die ou vrou nie 'n kans om die verskrikte uitdrukkings op sy medereisigers se gesigte te sien nie. Hy spreek haar weer streng aan.

“Soos ek u reeds gesê het, wil ek onmiddellik reëlings tref om ons goed van die kaai af hierheen te laat bring.”

Weereens klap die ou vrou met haar hande en toe daar nie dadelik gehoor gegee word nie, stap sy na 'n deur in die oorkantse muur en druk dit oop. Die lawaai van die kroeg kan nou duidelik gehoor word.

Na sy op haar man iets geskree het, kom die vrou haastig terug en maak

verskoning dat sy die hooggeëerde besoekers moes laat wag, maar verseker hulle dat haar man onmiddellik sal kom.

'n Oomblik later verskyn die herbergier en verneem hande vrywend wat hy vir hulle kan doen.

Hastings beveel hom om hul bagasie op die kaai te gaan haal en hou hom die dood voor oë as daar iets verlore gaan. Dan stop hy 'n vuis vol geld in die herbergier se hand en wink vir Marcus en Sylvia om met die trap op te gaan, in die rigting waarheen die bediende flussies verdwyn het om die kamers te gaan gereed maak. Die ou vrou trippel haastig vorentoe om hulle die pad te wys. In die gang, op die eerste verdieping maak sy 'n deur oop en staan beleef terug.

“Dit is die dame se kamer,” sê sy half verontskuldigend.

“Dankie.” Hastings beduie weer dat D'Southy en Sylvia dadelik moet binne gaan. Hy volg hulle, maar in die deur draai hy skielik na die ou vrou toe. “Ons sal jou hulp nie meer nodig hê nie,” sê hy kortaf.

Sy wil nog aan hom verduidelik waar die ander kamer is, maar die gebiedende blik in Hastings se oë laat haar van plan verander en sy gaan haastig met die trap af. Hastings druk die deur agter hom toe.

Hy tree stadig vorentoe en meteens glimlag hy. Dit is asof sy hele liggaam ontspan en waar hy teen die klerekas leun, lyk hy soos 'n man sonder bekommernis. 'n Glimlag van tevredenheid speel om sy lippe.

“Julle kan maar sit,” sê hy bedaard, maar sy stem is vol leedvermaak.

Marcus D'Southy kyk hom ondersoekend aan.

“As jy nie omgee nie,” sê hy effens verlig as gevolg van Hastings se veranderde houding, maar nog heeltemal op sy hoede, “sal ek bly wees as jy wil verduidelik wat jou nou oorgekom het.”

Hastings lag.

“My vriend, dit sal 'n rukkie neem om jou te vertel wat my werklik oorgekom het, maar ek kan jou darem sê dat ek nog nooit van 'n ander man gehoor het wie se planne met soveel welslae bekroon is, sonder dat hy hom in die minste daarop voorberei het nie.”

“Ek verstaan jou glad nie,” werp D'Southy effens vererg teë. “As jy dink dat jy 'n grap maak, kan ek jou verseker dat jy die enigste een is wat so dink.”

“'n Grap?” lag Hastings honend. “My geagte popsoldaatjie, dit is een van die ernstigste sake waarin jy nog ooit betrokke was.”